

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **C. D. T.**, nar. X, t.č. pobytem ZZC Bělá Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, proti žalovanému: **Policie České republiky**, Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Křižíkova 12, 180 00 Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2013, č.j. KRPA-368304/ČJ-2013-000022,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, ze dne 30. 9. 2013, č.j. KRPA-368304/ČJ-2013-000022, se ruší a věc se vrací zpět žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž byl podle § 129 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem předání podle Nařízení rady Evropského společenství č. 343/2003 ze dne 18. února 2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (tzv. Dublinské nařízení, označované někdy také jako Dublin II.). Doba zajištění byla stanovena na 60 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Žalobce předně namítá, že jeho zajištění není přiměřené a je v rozporu se zásadou respektování soukromého a rodinného života.

Dále žalobce vytýká žalovanému, že nedostatečně posoudil možnost využití zvláštních opatření za účelem vycestování upravených v § 123b a §123c zákona o pobytu cizinců. Na podporu svých tvrzení odkazuje žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2012, č.j. 7 As 107/2012-40, ve kterém soud dovodil, že policie je povinna zkoumat, zda je možno využít mírnějších opatření než zajištění také v případech zajištění cizince za účelem jeho předání dle § 129 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce má za to, že žalovaný nedostatečně posoudil skutkový stav věci v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když nevzal v úvahu skutečnost, že žalobce má na území České republiky přítelkyni, se kterou dva roky bydleli ve společné domácnosti a nyní čekají dítě. Žalobce dodává, že ač se může zdržovat na společné adrese a pravidelně se hlásit na policii dle § 123b zákona o pobytu cizinců, žalovaný tento fakt ve svém rozhodnutí nezohlednil.

Ve vyjádření k obsahu žaloby žalovaný trvá na tom, že se neodchýlil od diskrece správního uvážení a vycházel ze skutečného zjištění stavu věci. Žalobce pobýval na území České republiky v rozporu s platnými právními předpisy a hodnotami, které upravuje zákon o pobytu cizinců. Žalovaný má za to, že postupem dle § 129 zákona o pobytu cizinců jednal v duchu společné azylové politiky Evropské unie stanovené nařízením Dublin II.

Dále žalovaný nesouhlasí s námitkou žalobce, že se v řízení nedostatečně vypořádal s otázkou rodinných a soukromých vazeb. Tvrdí, že rozhodnutí o zajištění je počátečním úkonem řízení, a tudíž mu ani žádné důkazní řízení předcházet nemůže. Správní orgán si dle žalovaného musí obstarat pouze takový podkladový materiál, který bude dostatečný pro učiněný závěr. Nadto žalovaný uvedl, že zastává názor, že cizinec nemohl za několik týdnů navázat s občankou České republiky natolik vážný vztah, který by mu bránil vycestovat z území a spíše je nutno na jeho vyjádření pohlížet jako na nevěrohodné a účelové.

Dle žalovaného se nelze přiklonit ani k názoru žalobce, že existovala možnost využití mírnějších prostředků za účelem předání cizince na území Slovenska. Žalobce byl nuceně vyhoštěn z území České republiky na Slovensko již v minulosti, když na něho byla uvalena vyhošťovací vazba, avšak ani to žalobce nepoučilo, aby na území České republiky nevstupoval, a proto nebyla dle žalovaného aplikace mírnějších prostředků na místě.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.r.s.) a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.r.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **je důvodná**.

Pro lepší orientaci v dané věci soud krátce zrekapituluje podstatné okolnosti, které vyplynuly ze správního a soudního spisu. Dne 22. 5. 2012 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na 1 rok. Dne 1. 6. 2012 byl žalobce fyzicky vyhoštěn - předán podle Dublinské úmluvy na území Slovenské republiky. Uvedené rozhodnutí žalobce nerespektoval a dne 22. 6. 2012 byl na území České republiky zajištěn orgány policie ČR.

Dne 23. 6. 2012 vydal Obvodní soud pro Prahu 4 pod č.j. 31T 85/2012 rozsudek jménem republiky, kterým byl žalobce odsouzen k trestu vyhoštění z území České republiky v trvání 3 let. Téhož dne byl na základě usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 vzat do vyhošťovací vazby a dne 10. 8. 2012 byl fyzicky vyhoštěn - předán podle Dublinské úmluvy na území Slovenské republiky. Ani trest vyhoštění uložený rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 žalobce nerespektoval a dne 13. 1. 2013 byl na území České republiky opětovně zajištěn orgány policie ČR a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců v Bělé Jezové.

Dne 14. 1. 2013 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na 4 roky. Dne 27. 2. 2013 byl z území České republiky fyzicky vyhoštěn - předán podle Dublinské úmluvy na území Slovenské republiky jako žadatel o udělení azylu.

Dne 2. 4. 2013 byl žalobce znovu na území České republiky zajištěn orgány policie ČR, když nerespektoval ani jedno z výše uvedených rozhodnutí, na jejichž základě byl vyhoštěn.

Dne 3. 4. 2013 proto Obvodní soud pro Prahu 4 vydal pod č.j. 6T 63/2013 trestní příkaz, kterým byl žalobce odsouzen k trestu vyhoštění z území České republiky v trvání 10 let. Téhož dne byl vzat do vyhošťovací vazby, ze které byl dne 28. 6. 2013 fyzicky vyhoštěn jako žadatel o udělení azylu na území Slovenské republiky. Trest vyhoštění uložený trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 3. 4. 2013 uplyne dne 23. 6. 2025.

Dne 28. 9. 2013 ve 13:45 hod. byl žalobce kontrolován hlídkou policie ČR, OHS Praha na ulici Libušská na Praze 4 a jelikož nebyl schopen prokázat svoji totožnost žádným dokladem byl na místě kontroly zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb, o Policii České republiky. Posléze byla spolehlivě ověřena žalobcova totožnost dle výsledku porovnání otisků prstů s databází daktyloskopických karet a bylo zjištěno, že opakovaně porušuje zákony České republiky, na jejímž území se zdržuje neoprávněně a navíc bez platného dokladu totožnosti. Na základě těchto skutečností bylo dne 30. 9. 2013 žalovaným vydáno napadené rozhodnutí.

Zajištění cizince je zásahem do jeho osobní svobody, a proto může být provedeno pouze v souladu se zákony, Ústavou a Listinou a v neposlední řadě s Úmluvou, jíž je Česká republika vázána [srov. nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 10/08, ze dne 12. 5. 2009 (N 115/53 SbNU 427; 229/2009 Sb.), <http://nalus.usoud.cz>].

Za podstatnou otázku pro posouzení soud proto považuje, zda žalovaný dostatečným způsobem zvážil a odůvodnil, zda by v případě žalobce nestačilo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Článek 15 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a rady 2008/115/ES, tzv. návratové směrnice byl do českého zákona o pobytu cizinců implementován v podobě nových ustanovení § 123b a 123c, a to zákonem č. 427/2010 Sb., s účinností od 1. 1. 2011. Podle těchto ustanovení jsou zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území:

- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě policií stanovené,
- b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území.

Zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území představují jistě mírnější donucovací opatření, než zajištění cizince. Zákon zde dává správnímu orgánu pravomoc dle konkrétních okolností každého případu rozhodnout, zda zvolí nejprve zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území, tedy mírnější prostředek nebo pokud tento mírnější prostředek není vhodný, zda cizince zajistí. Posouzení vhodnosti použití institutu uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by pak mělo vždy předcházet rozhodnutí o zajištění cizince a správní orgán by měl svou úvahu o důvodech, proč přistoupil přímo k zajištění cizince uvést v rozhodnutí o zajištění cizince. Soudní judikatura je ustálená v tom,

že nestačí pouhé konstatování o tom, že mírnější opatření není možné uložit s odkazem na dřívější protiprávní jednání cizince.

Otázkou, zda správní orgány musejí uložení zvláštních opatření posuzovat také v případě zajištění dle § 129 zákona o pobytu cizinců, se již zabýval také Nejvyšší správní soud a to konkrétně v rozsudku ze dne 18. 10. 2012, č.j. 7 As 107/2012-40. NSS mimo jiné uvedl: „...v případě zajištění cizince za účelem jeho předání podle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců je nutno dát přednost výkladu, který bude souladný s čl. 15 návratové směrnice a také s čl. 8 Listiny a čl. 5 Úmluvy. Lze proto shrnout, že před zajištěním cizince za účelem jeho předání je správní orgán povinen zvážit využití mírnějšího opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců.“ Lze uzavřít, že bylo povinností žalovaného vyjádřit se v napadeném rozhodnutí k otázce, proč se v případě žalobce jeví mírnější donucovací prostředky ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jako neúčinné či neaplikovatelné. Jakýkoliv jiný postup by byl neslučitelný s čl. 15 odst. 1 návratové směrnice.

V posuzovaném případě je tedy nutno zodpovědět, zda žalovaný výše popsané povinnosti dostál či, jak tvrdí žalobce, nikoliv. Soud v tomto směru dospěl k závěru, že námitka žalobce není důvodná. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí neomezil na pouhé obecné konstatování, ale popsal a náležitě zdůvodnil důvody, na jejichž základě považuje využití mírnějších opatření v žalobcově případě za nedostatečné. Zmínil zejména skutečnosti, že žalobce nevlastní žádný platný cestovní doklad ani vízum, nedisponuje ustálenou adresou, na níž by se mohl zdržovat a zejména pak fakt, že žalobce při svém pobytu na území České republiky opakovaně porušoval a porušuje zákony a chráněné zájmy České republiky.

Žalobce v podané žalobě namítal také, že byl zkrácen na svých právech, neboť žalovaný se při vydání napadeného rozhodnutí nezabýval otázkou existence jeho rodinného a soukromého života na území České republiky, ačkoliv čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod právo na rodinný a soukromý život zakotvuje.

Žalovaný se k této námitce vyjádřil tak, že není smyslem řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání, aby správní orgán prováděl rozsáhlé dokazování, zda cizinec má či nemá vybudované rodinné vazby a to zejména za situace, kdy cizinec byl opakovaně trestán za nepodvolení se rozhodnutí o vyhoštění. Dle názoru žalovaného je ochrana práva na soukromý a rodinný život dostatečně zaručena dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které stanoví, že rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 téhož zákona nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

S uvedeným názorem žalovaného soud nesouhlasí. Přestože lze přisvědčit dílčímu závěru, že není smyslem řízení o zajištění provádět rozsáhlé dokazování a zjišťování týkající se rodinného a soukromého života, nelze ani na tuto povinnost zcela rezignovat, zvláště pak za situace, kdy mohou rodinné vazby cizince představovat potenciální překážku vyhoštění. V tomto smyslu se vyjádřil také rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č.j. 7 As 79/2010-150, když uvedl „Lze tedy uzavřít, že správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. (...) Taková úvaha správního orgánu tedy bude nezbytná např. v případě, kdy, jako v posuzované věci, budou správnímu orgánu již v době rozhodování o zajištění cizince známy skutečnosti, pro něž by důsledkem správního vyhoštění nebo i pouhého předání, resp.

nuceného vycestování cizince mohl být nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života.“

V posuzovaném případě soud ze správního spisu zjistil, že dne 30. 9. 2013 byl se žalobcem sepsán protokol o podání vysvětlení, při kterém žalobce uvedl, že má v České republice přítelkyni (českou státní občanku), se kterou žije ve společné domácnosti a především s ní čeká dítě. Za daných okolností je třeba, aby se správní orgán skutkovými okolnostmi rodinného života žalobce zabýval a řádně je zjistil, jelikož, jak již bylo několikrát zmíněno, je jeho povinností zabývat se možnými překážkami předání cizince, které jsou mu v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo.

Soud si je vědom skutečnosti, že žalovaný v řízeních o zajištění mnohdy pracuje v časové tísní nicméně ani to ho nezavazuje povinnosti, aby se k možným překážkám vyjádřil. Za situace, kdy navíc existují z jeho strany důvodné pochybnosti o pravdivosti cizincových tvrzení, lze se s takovými vypořádat poměrně stručně, což ostatně sám žalovaný předvedl ve svém vyjádření k žalobě, kde se na několika řádcích otázky možného zásahu do rodinného života žalobce dotkl.

Samotná Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod v čl. 8 odst. 2 výslovně připouští zásah státního orgánu do výkonu práva na nerušený soukromý a rodinný život tehdy, pokud je to v souladu se zákonem a v zájmu demokratické společnosti, národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, ochrany pořádku či předcházení zločinnosti apod. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Jestliže tedy žalovaný v daném případě má za to, že zákonem chráněný veřejný zájem převažuje nad tvrzenými osobními a rodinnými vazbami žalobce na území České republiky, musí takovou úvahu přesvědčivě zdůvodnit a zahrnout do odůvodnění svého rozhodnutí. Jedině tak bude rozhodnutí v dané části přezkoumatelné a tedy zákonné.

Jelikož v napadeném rozhodnutí výše uvedený postup žalovaný opomenul, nemůže napadené rozhodnutí před soudem obstát. Žalovaný věc nedostatečně posoudil, respektive odůvodnil, jelikož správní orgán musí úvahu nejen učinit, ale také ji promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí. V řízení před žalovaným proto nebyly zjištěny a posouzeny všechny skutečnosti rozhodné pro zajištění za účelem žalobcova převozu a tato vada mohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, v důsledku čehož soud přistoupil ke zrušení rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Přestože měl žalobce ve věci úspěch, náklady řízení mu nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. 11. 2013

JUDr. Miroslava Hrehorová
samosoudkyně